

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

10 juin 2011

PROPOSITION DE LOI

**modifiant le Code de la nationalité belge
afin de rendre l'acquisition
de la nationalité belge neutre
du point de vue de l'immigration**

AMENDEMENTN° 123 DE M. **MADRANE ET CONSORTS**

Art. 2 à 20

Remplacer ces articles comme suit:

“Art. 2. L'article 1er du Code la nationalité, dont le texte actuel formera le § 1er, est complété par les paragraphes suivants:

“§ 2. On entend par séjour légal au sens du présent Code tout séjour au sens de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers à l'exception du court séjour tel que visé aux articles 6, 40, § 3, et 40bis, § 3, de ladite loi ainsi que le séjour au sens de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume.

Documents précédents:

Doc 53 **0476/ (2010/2011):**001: Proposition de loi de Mme Van Cauter et consorts.
002 à 008: Amendements.BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

10 juni 2011

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van het Wetboek
van de Belgische Nationaliteit teneinde
het verkrijgen van de Belgische nationaliteit
migratieneutraal te maken**

AMENDEMENTNr. 123 VAN DE HEER **MADRANE c.s.**

Art. 2 tot 20

Deze artikelen vervangen door wat volgt:

“Art. 2. Artikel 1 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, waarvan de huidige tekst § 1 zal vormen, wordt aangevuld met de volgende paragrafen:

“§ 2. Onder wettig verblijf in de zin van dit Wetboek wordt verstaan elk verblijf in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van het kort verblijf, zoals bedoeld in de artikelen 6, 40, § 3, en 40bis, § 3, van de voormelde wet, alsook van het verblijf in de zin van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Voorgaande documenten:

Doc 53 **0476/ (2010/2011):**001: Wetsvoorstel van mevrouw Van Cauter c.s.
002 tot 008: Amendementen.

§ 3. On entend par résidence principale au sens du présent Code, le lieu où la personne s'est établie à titre principal et où elle a fixé le centre de ses intérêts socio-économiques. Pour déterminer ce lieu, il est tenu compte en particulier, de circonstances de nature personnelle ou professionnelle qui révèlent des liens durables avec ce lieu.

§ 4. On entend par faits personnels graves:

1. les condamnations en justice à une peine d'emprisonnement ferme sauf en cas de réhabilitation;

2. les condamnations en justice, quelle que soit la peine, pour les infractions visées aux articles 101 à 112, 113 à 120bis, 120quater, 120sexies, 121 à 123, , alinéa 2, 124 à 134, 136bis, 136ter, 136quater, 136sexies et 136septies, 137, 140, 141, 323, 324, 324ter, 331bis, 372 à 377, 379, 380, 433quinquies à 433octies, 477 à 477sexies et 488bis du Code pénal, les articles 77bis, 77ter, 77quater et 77quinquies de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que les articles 2, 2bis, 2quater, 3, 10 de la loi du 24 février 1921, modifiée par la loi du 3 mai 2003, relative au trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, psychotropes, désinfectantes ou antiseptiques et des substances pouvant servir à la fabrication illicite de substances stupéfiantes et psychotropes."

Art. 3. L'article 4, alinéa 3, du même Code est abrogé.

Art. 4. L'article 7bis du même Code est remplacé comme suit:

"Art. 7bis. § 1er. Pour l'application des dispositions du présent Code en matière d'acquisition ou de recouvrement de la nationalité belge, et sauf dispositions contraires, l'étranger doit avoir fixé sa résidence principale en Belgique sur la base d'un séjour légal, et ce aussi bien durant la période précédant immédiatement sa demande ou sa déclaration qu'au moment de l'introduction de cette demande ou de cette déclaration. L'étranger doit au moment de l'introduction de sa demande ou de sa déclaration être en possession d'un titre de séjour à durée illimitée.

§ 2. Dans les cas prévus par le présent Code, le caractère ininterrompu du séjour tel que défini au paragraphe premier n'est pas affecté par des absences temporaires de six mois maximum et ce, pour autant

§ 3. Onder hoofdverblijf in de zin van dit Wetboek wordt verstaan de plaats waar de persoon zich hoofdzakelijk heeft gevestigd en waar hij het centrum van zijn sociaaleconomische belangen heeft gevestigd. Om die plaats te bepalen, wordt inzonderheid rekening gehouden met omstandigheden van persoonlijke of professionele aard die duurzame banden met die plaats aantonen.

§ 4. Onder "gewichtige feiten eigen aan de persoon" wordt verstaan:

1. de gerechtelijke veroordelingen tot een effectieve gevangenisstraf, behalve in geval van eerherstel;

2. de gerechtelijke veroordelingen, ongeacht de straf, voor de misdrijven als bedoeld in de artikelen 101 tot 112, 113 tot 120bis, 120quater, 120sexies, 121 tot 123, 123quater, tweede lid, 124 tot 134, 136bis, 136ter, 136quater, 136sexies en 136septies, 137, 140, 141, 323, 324, 324ter, 331bis, 372 tot 377, 379, 380, 433quinquies tot 433octies, 477 tot 477sexies en 488bis van het Strafwetboek en de artikelen 77bis, 77ter, 77quater en 77quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 2, 2bis, 2quater, 3 en 10 van de wet van 24 februari 1921, gewijzigd bij de wet van 3 mei 2003, betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die gebruikt kunnen worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen."

Art. 3. Artikel 4, derde lid, van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 4. Artikel 7bis van hetzelfde Wetboek wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 7bis. § 1. Voor de toepassing van de bepalingen van dit Wetboek inzake verkrijging of her verkrijging van de Belgische nationaliteit en tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, moet de vreemdeling zijn hoofdverblijfplaats in België hebben op grond van een wettelijk verblijf, en dit zowel gedurende de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn aanvraag of verklaring als op het moment van het indienen van zijn aanvraag of verklaring. Op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag of verklaring moet de vreemdeling beschikken over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur.

§ 2. In de gevallen bepaald in dit Wetboek wordt het ononderbroken karakter van het verblijf zoals omschreven in § 1, niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van hoogstens zes maanden, voor

que ces absences ne dépassent pas au total une durée d'1/6 des délais requis par le Code dans le cadre de l'acquisition de la nationalité.

La résidence à l'étranger de six mois consécutifs au maximum et qui ne dépasse pas au total 1/6 des délais requis par le Code dans le cadre de l'acquisition de la nationalité est assimilée à la résidence principale en Belgique. Cette assimilation ne vaut cependant pas pour la résidence principale requise au moment de la demande ou de la déclaration. Le Roi peut déterminer, par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, les raisons valables en vertu desquelles les délais prévus à l'alinéa précédent peuvent être allongés.”

Art. 5. L'article 12bis du même Code est remplacé comme suit:

“Art. 12bis. Peuvent acquérir la nationalité belge en faisant une déclaration conformément à l'article 13 s'ils ont atteint l'âge de dix-huit ans:

1. l'étranger qui a sa résidence principale en Belgique depuis au moins 5 ans et qui connaît au moins une des 3 langues nationales;

2° l'étranger qui à sa résidence principale en Belgique depuis au moins 10 ans et qui prouve sa participation à la communauté d'accueil.”

Art. 6. L'article 13 du même Code est abrogé.

Art. 7. Dans le même Code est inséré un article 13, rédigé comme suit:

“Art. 13. § 1er. La déclaration est faite contre accusé de réception devant l'officier de l'état civil du lieu où le déclarant a sa résidence principale. L'officier de l'état civil délivre l'accusé de réception lorsque les pièces qui doivent être jointes aux déclarations ont été déposées. Le Roi, sur la proposition du ministre de la Justice, détermine les actes et justificatifs à joindre à la déclaration.

La déclaration est faite contre paiement d'une redevance. Le montant de la redevance est à déterminer par le roi mais il ne peut excéder 50 euros. Ce montant est perçu directement par les communes.

zover deze afwezigheden in totaal de duur van 1/6 van de in dit Wetboek vereiste termijnen voor verkrijging van de nationaliteit niet overschrijden.

Verblijf in het buitenland van niet meer dan zes opeenvolgende maanden en dat in totaal niet de duur van 1/6 van de in dit Wetboek vereiste termijnen voor verkrijging van de nationaliteit overschrijdt, wordt met hoofdverblijf in België gelijkgesteld. Deze gelijkstelling geldt evenwel niet voor het hoofdverblijf dat vereist is op het ogenblik van de aanvraag of de verklaring. De Koning kan, bij een in de Ministerraad overlegd besluit, de geldige redenen bepalen op grond waarvan de in het vorige lid bepaalde termijnen kunnen worden verlengd.”

Art. 5. Artikel 12bis van hetzelfde Wetboek wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 12bis. Door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 13 kan, indien hij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt, de Belgische nationaliteit verkrijgen:

1. de vreemdeling die zijn hoofdverblijfplaats sinds ten minste vijf jaar in België heeft en die op zijn minst één van de drie landstalen kent;

2. de vreemdeling die zijn hoofdverblijfplaats sinds ten minste tien jaar in België heeft en die bewijst deel te nemen aan het leven in de gemeenschap waarin hij wordt opgenomen.”

Art. 6. Artikel 13 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 7. In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 13 ingevoegd, luidende:

“Art. 13. § 1. De verklaring wordt tegen ontvangstbewijs afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar hij die de verklaring doet, zijn hoofdverblijfplaats heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand geeft het ontvangstbewijs af indien de stukken zijn ingediend die bij de aanvragen en verklaringen moeten worden gevoegd. De Koning bepaalt, op voorstel van de minister van Justitie, de akten en stavingsstukken die bij de verklaring moeten worden gevoegd.

De verklaring wordt afgelegd tegen betaling van een bijdrage. Het bedrag van de bijdrage wordt door de Koning bepaald, maar mag niet hoger zijn dan 50 euro. Dat bedrag wordt rechtstreeks door de gemeenten geïnd.

Au plus tard dans les cinq jours ouvrables de la délivrance de l'accusé de réception, une copie de la déclaration et des pièces justificatives ainsi qu'une copie de l'accusé de réception sont communiqués pour avis par l'officier de l'état civil au parquet du tribunal de première instance du ressort. Le procureur du Roi en accuse réception sans délai.

En même temps qu'il communique au procureur du Roi copie du dossier, l'officier de l'état civil en transmet également copie à l'Office des étrangers et à la Sûreté de l'État.

§ 2. Dans un délai de quatre mois à compter de la date de l'accusé de réception de la déclaration visé à l'alinéa 1er, le procureur du Roi peut émettre un avis négatif sur l'acquisition de la nationalité belge lorsqu'il y a un empêchement résultant de faits personnels graves, qu'il doit préciser dans les motifs de son avis, ou lorsque les conditions de base, qu'il doit indiquer, ne sont pas remplies.

Lorsque le procureur du Roi estime ne pas devoir émettre d'avis négatif, il envoie à l'officier de l'état civil une attestation signifiant l'absence d'avis négatif. La déclaration est immédiatement inscrite et mentionnée conformément à l'article 22, § 4.

À l'expiration du délai de quatre mois et à défaut d'avis négatif du procureur du Roi ou de transmission d'une attestation signifiant l'absence d'avis négatif, la déclaration est inscrite d'office et mentionnée conformément à l'article 22, § 4.

Notification de l'inscription est faite à l'intéressé par l'officier de l'état civil.

La déclaration a effet à compter de l'inscription.

§ 3. L'avis négatif du procureur du Roi doit être motivé. Il est notifié à l'officier de l'état civil et, par lettre recommandée à la poste, au déclarant par les soins du procureur du Roi.

Dans le mois suivant la réception de la lettre recommandée signifiant l'avis négatif, le déclarant doit:

1. soit inviter l'officier de l'état civil, par lettre recommandée à la poste, à transmettre son dossier

Uiterlijk binnen vijf werkdagen die volgen op de afgifte van het ontvangstbewijs, worden een kopie van de verklaring en van de stavingsstukken, alsook een kopie van het ontvangstbewijs, door de ambtenaar van de burgerlijke stand voor advies overgezonden aan het parket van de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied. De procureur des Konings bericht hiervan onverwijld ontvangst.

Op hetzelfde ogenblik dat de ambtenaar van de burgerlijke stand aan de procureur des Konings een kopie van het dossier verzendt, zendt hij eveneens een kopie aan de Dienst Vreemdelingenzaken en de Veiligheid van de Staat.

§ 2. De procureur des Konings kan binnen vier maanden, te rekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde ontvangstbewijs van de verklaring, een negatief advies uitbrengen over de verkrijging van de Belgische nationaliteit wanneer er een beletsel is wegens gewichtige feiten, eigen aan de persoon, die hij in de motivering van zijn advies dient te preciseren, of als de grondvoorwaarden, die hij moet aangeven, niet vervuld zijn.

Indien de procureur des Konings meent geen negatief advies te moeten uitbrengen, zendt hij een attest dat geen negatief advies wordt uitgebracht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verklaring wordt onmiddellijk ingeschreven en vermeld, zoals bepaald bij artikel 22, § 4.

Bij het verstrijken van de termijn van vier maanden en bij ontstentenis van een negatief advies van de procureur des Konings of verzending van een attest dat geen negatief advies wordt uitgebracht, wordt de verklaring ambtshalve ingeschreven en vermeld zoals bepaald bij artikel 22, § 4.

De ambtenaar van de burgerlijke stand stelt de belanghebbende in kennis van de inschrijving.

De verklaring heeft gevolg vanaf de inschrijving.

§ 3. Het negatieve advies van de procureur des Konings moet met redenen zijn omkleed. Het wordt door toedoen van de procureur des Konings betekend aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en bij aangetekende brief aan wie de verklaring doet.

Binnen de maand die volgt op de ontvangst van de aangetekende brief waarin het negatieve advies wordt betekend, moet wie de verklaring doet:

1. ofwel de ambtenaar van de burgerlijke stand bij een ter post aangetekende brief verzoeken zijn dossier

à la Chambre des représentants; après notification à l'intéressé, dans un délai d'un mois, de la transmission de son dossier par l'officier de l'État civil, le déclarant peut déposer un mémoire en réponse au greffe de la Chambre des représentants; l'officier de l'état civil communique le dossier ainsi que, le cas échéant, l'avis négatif du procureur du Roi à la Chambre des représentants. La communication à la Chambre des représentants tient lieu de demande de naturalisation sur laquelle la Chambre des représentants statue conformément à l'article 21, § 4;

2. soit inviter l'officier de l'état civil, par lettre recommandée à la poste, à transmettre son dossier au tribunal de première instance.

Après avoir entendu ou appelé l'intéressé, le tribunal de première instance statue sur le bien-fondé de l'avis négatif. La décision doit être motivée.

La décision est notifiée à l'intéressé par le greffe du tribunal de première instance. Dans le mois suivant la notification, l'intéressé et le procureur du Roi peuvent interjeter appel de la décision, par requête adressée à la cour d'appel. La prorogation des délais suite aux vacances judiciaires a lieu conformément à l'article 50, alinéa 2, du Code judiciaire.

La cour statue, après avis du procureur général, et après avoir entendu ou appelé l'intéressé.

Les citations ou notifications se font par la voie administrative.

Le dispositif de la décision définitive par laquelle l'avis négatif est déclaré non fondé est envoyé à l'officier de l'état civil par les soins du ministère public. La déclaration est immédiatement inscrite et mentionnée conformément aux dispositions de l'article 22, § 4. Le paragraphe 1er, alinéas 7 et 8, est également d'application.

§ 4. Si le déclarant ne se manifeste pas, dans un délai de 1 mois à compter de la notification de l'avis négatif du procureur du roi, auprès de l'officier de l'État civil afin décider qu'elle procédure il désire suivre, son dossier est rendu caduc par l'officier de l'État civil.

over te zenden aan de Kamer van volksvertegenwoordigers; na kennisgeving aan de belanghebbende, binnen de termijn van een maand, van de verzending van diens dossier door de ambtenaar van de burgerlijke stand, kan wie de verklaring doet een memorie van antwoord indienen bij de griffie van de Kamer van volksvertegenwoordigers; de ambtenaar van de burgerlijke stand bezorgt het dossier, alsook, in voorkomend geval, het negatieve advies van de procureur des Konings aan de Kamer van volksvertegenwoordigers. De verzending aan de Kamer van volksvertegenwoordigers geldt als naturalisatieaanvraag, waarover de Kamer van volksvertegenwoordigers beslist overeenkomstig artikel 21, § 4;

2. ofwel de ambtenaar van de burgerlijke stand bij een ter post aangetekende brief verzoeken zijn dossier over te zenden aan de rechtbank van eerste aanleg.

De rechtbank van eerste aanleg doet, na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen, uitspraak over de gegrondheid van het negatieve advies. De beslissing moet met redenen worden omkleed.

De beslissing wordt de belanghebbende ter kennis gebracht door de griffie van de rechtbank van eerste aanleg. Binnen een maand na de kennisgeving kunnen de belanghebbende en de procureur des Konings hoger beroep instellen tegen de beslissing, bij een aan het hof van beroep gericht verzoekschrift. De verlenging van de termijnen wegens de gerechtelijke vakantie geschiedt overeenkomstig artikel 50, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof doet uitspraak na het advies van de procureur-generaal te hebben ingewonnen en de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen.

De dagvaardingen of kennisgevingen geschieden langs administratieve weg.

Het beschikkende gedeelte van de onherroepelijke beslissing waarbij het negatief advies ongegrond wordt verklaard, wordt door toedoen van het openbaar ministerie aan de ambtenaar van de burgerlijke stand gezonden. De verklaring wordt onmiddellijk ingeschreven en vermeld zoals bepaald bij artikel 22, § 4. Paragraaf 1, zevende en achtste lid, is eveneens van toepassing.

§ 4. Indien wie de verklaring doet zich niet bij de ambtenaar van de burgerlijke stand aanmeldt binnen een termijn van 1 maand te rekenen van de kennisgeving van het negatief advies van de procureur des Konings, met de bedoeling te beslissen welke procedure hij wenst te volgen, verklaart de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn dossier vervallen.

Art. 8. L'article 14 du même Code est abrogé.

Art. 9. L'article 15 du même Code est abrogé.

Art. 10. L'article 16 du même Code est abrogé.

Art. 11. L'article 17 du même Code est abrogé.

Art. 12. L'article 19 du même Code est remplacé comme suit:

“Art. 19. Pour pouvoir demander la naturalisation, l'étranger doit, au moment de la demande:

1° être âgé de 18 ans accomplis;

2° avoir fixé sa résidence principale en Belgique depuis cinq ans sur la base d'un séjour légal;

3° avoir reçu le titre d'honoris causa ou de doloris causa;

On entend par honoris causa: le fait d'avoir apporté des mérites au pays et notamment:

- sur le plan scientifiques;*
- sur le plan sportif;*
- sur le plan culturel;*
- sur le plan social;*
- etc.*

On entend par doloris causa, notamment, les personnes étrangères ayant été victimes de catastrophes naturelles, industrielles, etc. survenues en Belgique; de personnes ayant connues de très graves persécutions dans leurs pays d'origine, etc.

Pour ces deux types de cas, l'opportunité de la prise en compte des demandes est laissée à la Chambre des représentants

Concernant ce pouvoir d'opportunité, il revient à la Chambre de développer des critères afin de mieux définir les cas de doloris et honoris causa.

La Chambre des représentants publie annuellement un rapport d'activités relatif à l'examen et aux critères des demandes de naturalisation.

Art. 8. Artikel 14 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 9. Artikel 15 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 10. Artikel 16 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 11. Artikel 17 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 12. Artikel 19 van hetzelfde Wetboek wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 19. Om de naturalisatie te kunnen aanvragen, moet de vreemdeling op het ogenblik van de aanvraag:

1° volle achttien jaar oud zijn;

2° zijn hoofdverblijfplaats sinds vijf jaar in België hebben gevestigd op grond van een wettelijk verblijf;

3° de titel honoris causa of doloris causa hebben verkregen.

Onder honoris causa wordt verstaan verdiensten hebben ten aanzien van het land, inzonderheid:

- op wetenschappelijk vlak;*
- op sportief vlak;*
- op cultureel vlak;*
- op sociaal vlak;*
- enzovoort.*

Onder “doloris causa” wordt met name verstaan vreemdelingen die het slachtoffer zijn van natuurrampen, industriële catastrofes enzovoort die zich in België hebben voorgedaan, alsmede mensen die in hun land van herkomst te lijden hebben gehad van zeer ernstige vervolgingen enzovoort.

In die twee soorten gevallen wordt het aan de Kamer van volksvertegenwoordigers overgelaten te oordelen of het wenselijk is de aanvragen in aanmerking te nemen.

In verband met die bevoegdheid om over de wenselijkheid te oordelen, komt het de Kamer toe criteria uit te werken om de gevallen honoris causa en doloris causa beter te omschrijven.

De Kamer van volksvertegenwoordigers publiceert jaarlijks een activiteitenverslag over het onderzoek naar en de criteria in verband met de naturalisatieaanvragen.

Art. 13. L'art 21 du même Code est remplacé comme suit:

“Art. 21. § 1er. La demande de naturalisation est adressée à la Chambre des représentants.

Le Roi, sur la proposition du ministre de la Justice, détermine les actes et justificatifs à joindre à la demande pour apporter la preuve que les conditions prévues à l'article 19 sont réunies. Le demandeur pourra joindre à sa demande tous les documents qu'il juge utiles pour justifier celle-ci.

L'étranger qui demande l'obtention de la nationalité belge via la procédure de naturalisation doit compléter un formulaire dans lequel il motive sa demande de naturalisation.

La chambre des représentants décide de l'opportunité de traiter une demande ou non, et ce sur base des deux critères: doloris ou honoris causa.

Le formulaire de demande est signé par le demandeur qui fera précéder sa signature de la mention manuscrite: “Je déclare vouloir acquérir la nationalité belge et me soumettre à la Constitution, aux lois du peuple belge et à la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.”

§ 2. La demande de naturalisation devient caduque si, après son introduction, son auteur cesse d'être en séjour légal ou d'avoir sa résidence principale en Belgique.

§ 3. La Chambre des représentants délivre au demandeur un récépissé attestant le dépôt d'un dossier de demande complet. Au plus tard dans les cinq jours ouvrables qui suivent le dépôt de la demande de naturalisation, une copie de celle-ci, à laquelle une copie du récépissé est jointe, est communiquée par la Chambre des représentants au parquet du tribunal de première instance de la résidence principale du demandeur, à l'Office des étrangers et à la Sûreté de l'État, pour avis à fournir dans un délai de quatre mois sur les critères prévus à l'article 19 et les circonstances prévues à l'article 13, § 2, ainsi que sur tout autre élément dont la Chambre souhaite être informée. Le procureur du Roi, l'Office des étrangers et le service de la Sûreté de l'État en accusent réception sans délai.

Si la communication de la demande de naturalisation par la Chambre des représentants ne s'effectue pas

Art. 13. Artikel 21 van hetzelfde Wetboek wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 21. § 1. Het verzoek om naturalisatie wordt gericht aan de Kamer van volksvertegenwoordigers.

De Koning bepaalt op voordracht van de minister van Justitie welke akten en stavingsstukken bij het verzoek moeten worden gevoegd om te bewijzen dat voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 19. De verzoeker kan alle bijkomende documenten, die hij nuttig acht ter staving ervan, bij zijn verzoek voegen.

De vreemdeling die om verkrijging van de Belgische nationaliteit via de naturalisatieprocedure verzoekt, moet een formulier invullen waarin hij zijn naturalisatieaanvraag met redenen omkleedt.

De Kamer van volksvertegenwoordigers beslist of het wenselijk is een aanvraag al dan niet te behandelen op grond van twee criteria: doloris causa of honoris causa.

Het aanvraagformulier wordt door de aanvrager ondertekend en diens handtekening wordt voorafgegaan door de volgende, met de hand geschreven vermelding: “Ik verklaar Belgisch staatsburger te willen worden en de Grondwet, de wetten van het Belgische volk en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te zullen naleven.”

§ 2. Het verzoek om naturalisatie vervalt wanneer na de indiening ervan de aanvrager ophoudt wettig in België te verblijven.

§ 3. De Kamer van volksvertegenwoordigers geeft aan de aanvrager een ontvangstbewijs af dat bevestigt dat het aanvraagdossier volledig is. Uiterlijk binnen vijf werkdagen die volgen op de indiening van de naturalisatieaanvraag, wordt een kopie hiervan, samen met een kopie van het ontvangstbewijs, door de Kamer van volksvertegenwoordigers overgezonden aan het parket van de rechtbank van eerste aanleg van de hoofdverblijfplaats van de aanvrager, aan de Dienst Vreemdelingenzaken en aan de Veiligheid van de Staat, met het oog op het verstrekken van een advies binnen een termijn van vier maanden, met betrekking tot de in artikel 19 gestelde vereisten en de in artikel 13, § 2, bedoelde omstandigheden alsook met betrekking tot ieder ander gegeven waarover de Kamer wenst te worden ingelicht. De procureur des Konings, de Dienst Vreemdelingenzaken en de Veiligheid van de Staat geven hiervan onverwijld ontvangstmelding.

Indien de verzending van de naturalisatieaanvraag door de Kamer van volksvertegenwoordigers niet

conformément au délai prescrit à l'alinéa 2 et qu'elle intervient au cours du dernier mois du délai, celui-ci sera d'office prolongé d'un mois à dater de la communication aux trois instances visées à l'alinéa 2.

L'avis est réputé favorable à défaut d'observations formulées par le parquet, l'Office des étrangers et la Sûreté de l'État dans le délai de quatre mois imparti, éventuellement prolongé conformément à l'alinéa précédent, à dater du dépôt d'un dossier complet de demande à la Chambre des représentants.

La Chambre des représentants statue sur l'octroi de la naturalisation selon les modalités déterminées dans son règlement.

§ 4. Lorsque le demandeur a fait, conformément aux articles 12bis et 13, une déclaration de nationalité faisant l'objet d'un avis négatif du procureur du Roi, la Chambre des représentants statue sur l'octroi de la naturalisation.

La Chambre des représentants peut inviter le demandeur, s'il ne l'a pas fait d'office, à déposer un mémoire en réponse à l'avis négatif. Dans ce cas, la Chambre des représentants peut charger les instances visées au § 3 de procéder dans les deux mois à une enquête complémentaire sur les motifs qui ont fondé l'avis négatif et sur les éléments invoqués par le demandeur dans son mémoire en réponse. À l'expiration du délai de deux mois ou lorsque le demandeur n'a pas déposé de mémoire en réponse dans ce délai, la procédure se poursuit.

§ 5. L'acte de naturalisation, adopté par la Chambre des représentants et sanctionné par le Roi sur la proposition du ministre de la Justice, sera publié au Moniteur belge.

Cet acte sortira ses effets à compter du jour de cette publication.

Art. 14. À l'article 22 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 27 décembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° le § 1er, 2°, est complété par les mots suivants: "toutefois, si cette acquisition ou ce recouvrement ne suit pas immédiatement la renonciation et a, en outre, pour résultat de rendre l'intéressé apatride, cette déclaration ne produira des effets juridiques qu'au moment

gebeurt binnen de in het tweede lid voorgeschreven termijn en indien ze plaatsheeft in de loop van de laatste maand van de termijn, dan wordt deze van ambtswege verlengd met één maand, te rekenen van de overzending aan de drie instanties bedoeld in het tweede lid.

Het advies wordt geacht gunstig te zijn indien geen opmerkingen gemaakt zijn door het parket, de Dienst Vreemdelingenzaken en de Veiligheid van de Staat binnen vier maanden, desnoods verlengd overeenkomstig het voorgaande lid, te rekenen van de indiening van een volledig aanvraagdossier bij de Kamer van volksvertegenwoordigers.

De Kamer van volksvertegenwoordigers beslist over het verlenen van de naturalisatie op de wijze bepaald in haar Reglement.

§ 4. Heeft de aanvrager overeenkomstig de artikelen 12bis en 13 een nationaliteitsverklaring afgelegd waarover de procureur des Konings een negatief advies heeft uitgebracht, dan beslist de Kamer van volksvertegenwoordigers over het verlenen van de naturalisatie.

De Kamer van volksvertegenwoordigers kan de aanvrager verzoeken een memorie van antwoord op het negatieve advies in te dienen, zo hij dat al niet ambtshalve heeft gedaan. In dit geval kan de Kamer van volksvertegenwoordigers door de in § 3 bedoelde instanties een verder onderzoek laten uitvoeren binnen een termijn van twee maanden betreffende de redenen waarop het negatieve advies steunt en over de gegevens die de aanvrager in zijn memorie van antwoord heeft aangevoerd. Bij het verstrijken van de termijn van twee maanden of indien de aanvrager binnen dezelfde termijn geen memorie van antwoord heeft ingediend, wordt de procedure voortgezet.

§ 5. De akte van naturalisatie aangenomen door de Kamer van volksvertegenwoordigers en bekrachtigd door de Koning op voordracht van de minister van Justitie wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Deze akte heeft uitwerking te rekenen van de dag van die bekendmaking.

Art. 14. In artikel 22 van hetzelfde Wetboek, het laatst gewijzigd bij de wet van 27 december 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1, 2°, wordt aangevuld met de woorden "indien echter deze verkrijging of herverkrijging niet onmiddellijk volgt op de verklaring van afstand en bovendien tot gevolg heeft dat de belanghebbende daardoor staatloos wordt, heeft deze verklaring slechts

de l'acquisition ou du recouvrement de la nationalité étrangère “;

2° au § 1er, les points 5° et 6° sont abrogés;

3° le § 3 est abrogé;

4° au § 4, première phrase, les mots “et 5° “sont abrogés.

Art. 15. À l'article 23 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 27 décembre 2006, sont apportées les modifications suivantes:

1. au § 1er, le point 1° est complété par les mots suivants:

“l'action en déchéance pour les faits visés à l'alinéa précédent se prescrit par cinq ans à compter de la date d'obtention de la nationalité belge “;

2. au § 1er, le point 2° est remplacé par la disposition suivante:

“2° s'ils ont été définitivement condamnés à l'étranger, comme auteur, co-auteur, ou complice, à une peine d'emprisonnement d'au moins cinq ans sans sursis pour une infraction visée aux articles 101 à 112, 113 à 120bis, 120quater, 120sexies, 121 à 123, 123quater, alinéa 2, 124 à 134, 136bis, 136ter, 136quater, 136sexies et 136septies, 137, 140, 141, 331bis, 433quinquies à 433octies, 477 à 477sexies et 488bis du Code pénal et les articles 77bis, 77ter, 77quater et 77quinquies de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers; pour autant que les faits reprochés aient été commis dans les dix ans à compter de la date d'obtention de la nationalité belge à l'exception des infractions visées aux articles 136bis, 136ter et 136quater du Code pénal;”;

3. au § 1er, l'alinéa 1er est complété par le point 3° suivant, rédigé comme suit:

“3° s'ils ont été définitivement condamnés à l'étranger, comme auteur, co-auteur ou complice à une peine d'emprisonnement de cinq ans sans sursis pour une infraction dont la commission a été manifestement facilitée par la possession de la nationalité belge; pour autant que l'infraction ait été commise dans les 5 ans à compter de la date d'obtention de la nationalité belge. “;

rechtsgevolgen op het ogenblik van de daadwerkelijke verkrijging of her verkrijging van de vreemde nationaliteit”;

2° in § 1 worden de punten 5° en 6° opgeheven;

3° paragraaf 3 wordt opgeheven;

4° in § 4 worden in de inleidende volzin de woorden “en 5°” weggelaten.

Art. 15. In artikel 23 van hetzelfde Wetboek, het laatst gewijzigd bij de wet van 27 december 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1, 1°, wordt aangevuld met een lid, luidende:

“De vordering tot vervallenklaring wegens de in het vorige lid bedoelde feiten verjaart door verloop van vijf jaar te rekenen van de datum van het verwerven van de Belgische nationaliteit.”;

2. in § 1 wordt het 2° vervangen door de volgende bepaling:

“2° indien zij in het buitenland als dader, mededader of medeplichtige onherroepelijk werden veroordeeld tot een vrijheidsstraf van ten minste vijf jaar zonder uitstel wegens het plegen van een misdrijf als bedoeld in de artikelen 101 tot 112, 113 tot 120bis, 120quater, 120sexies, 121 tot 123, 123quater, tweede lid, 124 tot 134, 136bis, 136ter, 136quater, 136sexies en 136septies, 137, 140, 141, 331bis, 433quinquies tot 433octies, 477 tot 477sexies en 488bis van het Strafwetboek en de artikelen 77bis, 77ter, 77quater en 77quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dit geldt voor zover zij de ten laste gelegde feiten hebben gepleegd binnen tien jaar vanaf de dag dat zij de Belgische nationaliteit hebben verworven, met uitzondering van de misdrijven zoals bedoeld in de artikelen 136bis, 136ter en 136quater van het Strafwetboek;”;

3. in § 1 wordt het eerste lid aangevuld met een 3°, luidende:

“3° indien zij in het buitenland als dader, mededader of medeplichtige onherroepelijk werden veroordeeld tot een vrijheidsstraf van ten minste vijf jaar zonder uitstel wegens het plegen van een misdrijf waarvan de uitvoering manifest werd vergemakkelijkt door het bezit van de Belgische nationaliteit; dit geldt voor zover zij het misdrijf hebben gepleegd binnen vijf jaar vanaf de dag dat zij de Belgische nationaliteit hebben verworven.”;

4. le § 1er est complété par un alinéa 2, rédigé comme suit:

“La déchéance de la nationalité belge ne pourra être prononcée que si celle-ci n’a pas été obtenue depuis plus de cinq ans.”;

5. il est inséré un paragraphe 1^{er}bis, rédigé comme suit:

“§ 1^{er}bis. Si la déchéance de la nationalité belge aurait pour effet de rendre l’intéressé apatride, la déchéance ne peut être prononcée.”;

6° le § 9, alinéa 2, est abrogé.

Art. 16. Dans le même Code est inséré un article 23/1, rédigé comme suit:

“Art. 23/1. § 1er. La déchéance de la nationalité belge peut être prononcée par le juge d’appel sur réquisition du ministère public à l’égard de Belges qui ne tiennent pas leur nationalité d’un auteur belge au jour de leur naissance et les Belges qui ne se sont pas vu attribuer leur nationalité en vertu de l’article 11:

1. s’ils ont été définitivement condamnés, comme auteur, co-auteur ou complice, à une peine d’emprisonnement d’au moins cinq ans sans sursis pour une infraction visée aux articles 101 à 112, 113 à 120bis, 120quater, 120sexies, 121 à 123, 123quater, alinéa 2, 124 à 134, 136bis, 136ter, 136quater, 136sexies et 136septies, 137, 140, 141, 331bis, 433quinquies à 433octies, 477 à 477sexies et 488bis du Code pénal et les articles 77bis, 77ter, 77quater et 77quinquies de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers; pour autant que les faits reprochés aient été commis dans les 10 ans à compter de la date d’obtention de la nationalité belge à l’exception des infractions visées aux articles 136bis, 136ter et 136quater du Code pénal;

2. s’ils ont été définitivement condamnés, comme auteur, coauteur ou complice à une peine d’emprisonnement de cinq ans sans sursis pour une infraction dont la commission a été manifestement facilitée par la possession de la nationalité belge; pour autant que l’infraction aie été commise dans les cinq ans à compter de la date d’obtention de la nationalité belge;

4. paragraaf 1 wordt aangevuld met een tweede lid, luidende:

“De vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit kan slechts worden uitgesproken indien zij niet langer dan vijf jaar is verworven.”;

5. dit artikel wordt aangevuld met een § 1bis, luidende:

“§ 1bis. Als de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit tot gevolg zou hebben dat de belanghebbende staatloos zou worden, mag de vervallenverklaring niet worden uitgesproken.”;

6. paragraaf 9, tweede lid, wordt opgeheven.

Art. 16. In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 23/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 23/1. § 1. De vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit kan op vordering van het openbaar ministerie door de rechter in hoger beroep worden uitgesproken ten aanzien van Belgen die hun nationaliteit niet hebben verkregen van een ouder die Belg was op de dag van hun geboorte en de Belgen wier nationaliteit niet werd toegekend op grond van artikel 11:

1. indien zij als dader, mededader of medeplichtige onherroepelijk werden veroordeeld tot een vrijheidsstraf van ten minste vijf jaar zonder uitstel wegens het plegen van een misdrijf als bedoeld in de artikelen 101 tot 112, 113 tot 120bis, 120quater, 120sexies, 121 tot 123, 123quater, tweede lid, 124 tot 134, 136bis, 136ter, 136quater, 136sexies en 136septies, 137, 140, 141, 331bis, 433quinquies tot 433octies, 477 tot 477sexies en 488bis van het Strafwetboek en de artikelen 77bis, 77ter, 77quater en 77quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dit geldt voor zover zij de ten laste gelegde feiten hebben gepleegd binnen tien jaar vanaf de dag dat zij de Belgische nationaliteit hebben verworven, met uitzondering van de misdrijven zoals bedoeld in de artikelen 136bis, 136ter en 136quater van het Strafwetboek;

2. indien zij als dader, mededader of medeplichtige onherroepelijk werden veroordeeld tot een vrijheidsstraf van ten minste vijf jaar zonder uitstel wegens het plegen van een misdrijf waarvan de uitvoering manifest werd vergemakkelijkt door het bezit van de Belgische nationaliteit; dit geldt voor zover zij het misdrijf hebben gepleegd binnen vijf jaar vanaf de dag dat zij de Belgische nationaliteit hebben verworven;

§ 2. Le juge d'appel ne peut pas prononcer de déchoir une personne de sa nationalité si celle-ci entraîne une situation d'apatridie dans le chef de l'intéressé.

§ 3. Lorsque l'arrêt prononçant la déchéance de la nationalité belge est devenu définitif, son dispositif, qui doit mentionner l'identité complète de l'intéressé, est transcrit sur le registre indiqué à l'article 25 par l'officier de l'état civil de la résidence principale de l'intéressé en Belgique ou, à défaut, par l'officier de l'état civil de Bruxelles.

En outre, l'arrêt est mentionné en marge de l'acte de naissance dressé ou transcrit en Belgique et de l'acte contenant la transcription des agréments de l'option ou de la déclaration par laquelle l'intéressé avait acquis la nationalité belge ou de la naturalisation du défendeur.

La déchéance a effet à compter de la transcription.

§ 3. La personne qui a été déchue de la nationalité belge ne peut redevenir belge que par déclaration pour autant qu'elle ait été réhabilitée.

Art. 17. À l'article 24, alinéa 2, du même Code, modifié par la loi du 22 décembre 1998, les mots "Si cette dernière condition n'est pas remplie ou" sont abrogés.

Art. 18. Dans le même Code, il est inséré un nouvel article 31 rédigé comme suit:

"Art. 31. L'étranger qui a perdu la nationalité belge sur la base de l'article 22, § 1er, 5°, ou sur la base de l'article 1er de la Convention du Conseil de l'Europe relative à la réduction des cas de pluralités et sur les obligations militaires en cas de pluralité de nationalité, conclue à Strasbourg, le 6 mai 1963 et approuvée par la loi du 22 mai 1991, et l'article 22, § 1er, 1°, du Code de la nationalité belge, peut durant une période de deux ans suivant l'entrée en vigueur de cette loi recouvrer la nationalité Belge conformément à la disposition de l'article 24 du Code telle qu'elle était applicable antérieurement.

Art. 19. La présente loi entre en vigueur le premier jour du deuxième mois qui suit celui de sa publication au Moniteur belge.

§ 2. De rechter in hoger beroep mag iemands nationaliteit niet vervallen verklaren als de belanghebbende daardoor staatloos zou worden.

§ 3. Wanneer het arrest waarbij de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit wordt uitgesproken, onherroepelijk is geworden, wordt het beschikkende gedeelte ervan, met vermelding van de volledige identiteit van de belanghebbende, in het in artikel 25 bedoelde register overgeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de hoofdverblijfplaats in België van de belanghebbende of, bij gebreke hiervan, door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel.

Daarenboven wordt van het arrest melding gemaakt op de kant van de geboorteakte die in België is opgemaakt of overgeschreven, en van de akte van overschrijving van de inwilligingen van de nationaliteitskeuze of van de verklaring waarbij belanghebbende de Belgische nationaliteit heeft verkregen, of van de naturalisatie van de verweerder.

De vervallenverklaring heeft gevolg vanaf de overschrijving.

§ 3. Hij die van de Belgische nationaliteit vervallen is verklaard, kan alleen door nationaliteitsverklaring opnieuw Belg worden, voor zover hij in eer en rechten werd hersteld.

Art. 17. In artikel 24, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wet van 22 december 1998, worden de woorden "Indien deze laatste voorwaarde niet is vervuld of" weggelaten.

Art. 18. In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 31 ingevoegd, luidende:

"Art. 31. De vreemdeling die de Belgische nationaliteit heeft verloren op grond van artikel 22, § 1, 5°, of op grond van artikel 1 van het Verdrag van de Raad van Europa betreffende de beperking van gevallen van meervoudige nationaliteit en betreffende militaire verplichtingen in geval van meervoudige nationaliteit, opgemaakt te Straatsburg op 6 mei 1963 en goedgekeurd bij de wet van 22 mei 1991, en artikel 22, § 1, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, kan gedurende een periode van twee jaar na de inwerkingtreding van deze wet de Belgische nationaliteit herkrijgen overeenkomstig de bepaling van artikel 24 van dit Wetboek zoals ze vroeger toepasselijk was.

Art. 19. Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand na die waarin ze is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Art. 20. Les demandes et les déclarations introduites avant l'entrée en vigueur de la présente loi restent soumises aux anciennes dispositions."

JUSTIFICATION

Art. 2. Dans un souci d'interprétation uniforme des notions clés et transversales du Code de la nationalité, cet article précise certains termes présents dans le code la nationalité.

Le § 2 s'attache à définir de manière générale et uniforme le contenu à donner à la notion de séjour légal tel qu'il a vocation à s'appliquer aux dispositions relatives aux modes d'acquisition de la nationalité. La notion de séjour légal à laquelle il est fait référence vise la situation de l'étranger bénéficiaire d'un séjour obtenu conformément à la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès du territoire étrangers ou sur la base de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume. Par application de cette définition du séjour légal, les personnes qui résident en Belgique sous le couvert de statuts administratifs provisoires, comme par exemple, celles qui attendent qu'il soit définitivement statué sur leur demande de séjour, tombent sous la définition du séjour légal. En revanche, sont exclues les personnes résidant en Belgique uniquement sous le couvert d'un court séjour visé aux articles 6, 40, § 3, et 40bis, de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers.

Le § 3 définit quant à lui le contenu à donner à la notion de résidence principale laquelle s'inspire de la définition donnée par le Code de droit international privé à l'article 4, § 2, de la "résidence habituelle".

Le § 4 précise le type de condamnations sur base desquelles le procureur du roi apprécie une demande d'obtention de la nationalité par déclaration ou naturalisation. Cela va permettre au parquet de se prononcer sur base de critères objectifs et non plus sur base de sa libre appréciation.

Art. 3. Comme il est dans l'intention des auteurs de supprimer la procédure d'acquisition de la nationalité belge en raison de la possession d'état de Belge (art 17) dans un but de rationalisation du Code la nationalité, ce paragraphe n'a plus lieu d'être. Voir également les justificatifs de l'article 5.

Art. 4. En premier lieu, le § 1er prévoit comme condition générale d'acquisition de la nationalité, l'obligation pour l'étranger d'avoir résidé de manière continue en Belgique sous le couvert de séjours légaux non seulement au moment où il introduit effectivement sa demande ou sa déclaration mais également durant les périodes précédant immédiatement cette demande ou cette déclaration. De plus l'étranger doit être en possession d'un titre de séjour à durée indéterminée au moment de sa demande afin de la rendre neutre sur le plan de la migration.

Art. 20. Voor de aanvragen en de verklaringen die vóór de inwerkingtreding van deze wet werden ingediend, blijven de vroegere bepalingen van toepassing."

VERANTWOORDING

Art. 2. Met het oog op een eenvormige interpretatie van de in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit opgenomen transversale sleutelbegrippen, preciseert dit artikel bepaalde termen die in dat Wetboek worden gehanteerd.

Paragraaf 2 beoogt op algemene en eenvormige wijze te bepalen wat moet worden verstaan onder het begrip "wettelijk verblijf" zoals het moet worden toegepast op de bepalingen betreffende de wijzen van verkrijging van de nationaliteit. Het begrip "wettelijk verblijf" waarnaar wordt verwezen, heeft betrekking op de toestand van de vreemdeling die een verblijfstitel heeft verkregen overeenkomstig de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied of op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Met toepassing van die omschrijving van het wettelijk verblijf komen de personen die met een voorlopige administratieve status in België verblijven, zoals de personen die op een definitieve beslissing over hun verblijfsaanvraag wachten, in aanmerking voor het wettelijk verblijf. Zulks geldt daarentegen niet voor de personen die slechts tot een kort verblijf op het Belgische grondgebied gemachtigd zijn, als bedoeld in de artikelen 6, 40, § 3, en 40bis, § 3, van de wet van 15 december 1980.

Paragraaf 3 omschrijft dan weer het begrip "hoofdverblijfplaats". Die definitie is ingegeven door de definitie van het begrip "gewone verblijfplaats" in artikel 4, § 2, van het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Paragraaf 4 omschrijft de veroordelingen in het licht waarvan de procureur des Konings een aanvraag tot nationaliteitsver verkrijging door verklaring of naturalisatie beoordeelt. Aldus oordeelt het parket niet langer vrij over een aanvraag, maar kan het op basis van objectieve criteria een beslissing nemen.

Art. 3. Dat derde lid heeft geen bestaansreden meer aangezien de indieners, om het Wetboek van de Belgische nationaliteit te rationaliseren, beogen de procedure van verkrijging van de Belgische nationaliteit wegens het bezit van de staat van Belg (art. 17) af te schaffen. Zie ook de verantwoording van artikel 5.

Art. 4. In de eerste plaats stelt § 1 als algemene voorwaarde voor de verkrijging van de nationaliteit de verplichting voorop voor de vreemdeling om onafgebroken in België te hebben verbleven op basis van wettelijke verblijven, niet enkel op het tijdstip dat hij zijn aanvraag of verklaring indient, maar ook tijdens de periodes die deze aanvraag of verklaring onmiddellijk voorafgaan. Bovendien moet de vreemdeling in het bezit zijn van een verblijfsvergunning van onbepaalde duur op het ogenblik van zijn aanvraag, teneinde ze migratieneutraal te maken.

Ensuite, la disposition en cause pose également la condition selon laquelle les périodes exigibles précédant la demande devront être sans interruption couvertes par des titres de séjour légaux. Toutefois, le projet tempère ce principe général en prévoyant que le séjour de l'étranger tel que défini à l'alinéa 1er ne sera pas interrompu par des absences du territoire belge de maximum six mois consécutifs et ne dépassant pas au total 1/6 des délais requis par le Code. À noter que, si nécessaire, des délais plus longs pourront toujours être fixés par arrêté royal.

Ces absences essentiellement temporaires n'affecteront en aucun cas la continuité de sa résidence si elles sont de maximum six mois consécutifs et ne dépassent pas au total 1/6 des délais légaux requis par le Code dans le cadre de l'acquisition de la nationalité belge. Comme déjà exposé précédemment, le Roi peut prévoir des délais plus longs si des circonstances valables le requièrent.

Art. 5. Cet article vise à rationaliser les procédures de déclaration en 2 procédures (qui seront d'ailleurs en plus de la naturalisation les trois seuls modes d'acquisition de la nationalité belge) afin de permettre non seulement de faciliter les démarches du demandeur mais également de faciliter le travail de l'Officier de l'état civil. En effet, leur nombre était trop important. Avec cet article, toutes les anciennes procédures d'acquisition; mis à part la naturalisation, sont contenues dans cet article.

Dans un premier temps, il est prévu une procédure d'une durée de résidence de 5 ans sur base d'un séjour légal. Une procédure courte qui sert à permettre à l'étranger de réaliser sur le court terme son intégration dans notre pays de par la connaissance d'une des langues nationales.

Pour ce qui est de l'évaluation du niveau de la langue pratiquée, l'accent sera principalement mis sur la capacité du candidat à la nationalité à faire face aux événements ordinaires qui composent son quotidien. Il va de soi que ce critère linguistique s'appréciera toujours de manière individualisée en fonction de la situation personnelle de la personne en vue d'éviter l'exclusion des catégories de personnes "fragilisées" notamment en raison de leur âge parfois avancé ou d'un parcours scolaire dans le pays d'origine quasi inexistant.

Dans un second temps, il est prévu un mode de procédure d'une durée de résidence de 10 ans sur base d'un séjour légal. Une procédure longue donc qui de par sa durée assure la connaissance d'une des langues nationale du pays et d'une intégration dans notre pays via l'appartenance à la communauté d'accueil.

Vervolgens stelt de betrokken bepaling als voorwaarde dat de vereiste periodes die de aanvraag voorafgaan, onafgebroken moeten gedekt zijn door wettelijke verblijfsvergunningen. Het voorstel matigt evenwel dit algemeen principe door te bepalen dat het verblijf van de vreemdeling zoals omschreven in het eerste lid niet zal onderbroken worden door afwezigheden van het Belgisch grondgebied van ten hoogste zes opeenvolgende maanden en die 1/6 van de door het Wetboek vereiste termijnen niet overschrijden. Te noteren valt dat zo nodig bij koninklijk besluit langere termijnen zullen kunnen worden vastgesteld.

Die voornamelijk tijdelijke afwezigheden doen in geen geval afbreuk aan de continuïteit van het verblijf van de vreemdeling, als die afwezigheden de termijn van ten hoogste zes opeenvolgende maanden niet overschrijden, en als zij in totaal niet langer duren dan 1/6 van de bij het Wetboek vereiste wettelijke termijnen om de Belgische nationaliteit te verwerven. Zoals hierboven aangegeven, kan de Koning in langere termijnen voorzien indien aanvaardbare omstandigheden zulks vereisen.

Art. 5. Dit artikel strekt ertoe de procedures van verklaring van nationaliteit te stroomlijnen tot 2 procedures (die samen met de naturalisatie trouwens de enige drie manieren zullen zijn om de Belgische nationaliteit te verkrijgen), teneinde niet alleen de demarches van de aanvrager te vereenvoudigen, maar ook het werk van de ambtenaar van de burgerlijke stand te vergemakkelijken. Er waren immers te veel procedures. Dankzij dit artikel zijn, met uitzondering van de naturalisatie, alle oude procedures van nationaliteitsverkrijging in dit artikel vervat.

Er wordt voorzien dat in een eerste fase wordt gewerkt met een procedure met een verblijfsduur van 5 jaar op grond van een wettelijk verblijf. Dat is een korte procedure die dient om de vreemdeling de mogelijkheid te bieden zich op korte termijn in te burgeren in ons land, door de kennis van een van de landstalen.

Wat de beoordeling van de praktische taalkennis betreft, zal de klemtoon vooral worden gelegd op het feit dat de kandidaat-Belg in staat moet zijn om te gaan met de gewone gebeurtenissen waarmee hij in zijn dagelijks leven wordt geconfronteerd. Het spreekt voor zich dat het "taalcriterium" altijd individueel zal moeten worden beoordeeld, afhankelijk van de persoonlijke situatie van de persoon. Zo wordt voorkomen dat categorieën van "kwetsbare" personen zouden worden uitgesloten, meer bepaald ingevolge hun soms gevorderde leeftijd of een in hun land van herkomst bijna onbestaande scholing.

In een tweede fase wordt voorzien in een procedure met een verblijfsduur van 10 jaar op grond van een wettelijk verblijf. Dat is dus een lange procedure waarvan de duur de kennis van een van de landstalen waarborgt, alsmede een integratie in ons land via het behoren tot de gemeenschap waarin hij wordt opgenomen.

Cette appartenance à la communauté d'accueil se démontre sur base d'un faisceau d'indices comme:

- être impliqué dans la vie de son quartier;
- y scolariser les enfants;
- appartenir à une association culturelle, sportive, etc;
- être connu positivement par son administration communale, des commerçants de son quartier, etc;
- avoir suivi un parcours d'intégration destiné aux primo arrivants ou tout autre processus similaire;
- etc.

Art. 6. Cet article s'inscrit dans la rationalisation du nombre de procédure d'acquisition de la nationalité.

Art. 7. L'article 7 décrit désormais la procédure applicable à toutes les procédures d'acquisition de la nationalité belge prévues dans le Code de la nationalité.

À cet égard, la procédure telle qu'elle est actuellement applicable a été modifiée sous quatre aspects:

1) L'officier de l'état civil est tenu de délivrer un accusé de réception dès qu'il constate que toutes les pièces légalement requises sont jointes au dossier relatif à la déclaration. Le cas échéant, l'officier de l'état civil invitera le candidat à la nationalité à compléter sa demande. Ainsi, le délai de quatre mois imparti au procureur du Roi pour remettre un avis sur l'octroi ou non de la nationalité belge prendra cours à partir de la délivrance de l'accusé. Dès ce moment, l'officier de l'état civil transmettra le dossier au Parquet compétent.

Par le biais de cette modification de procédure se profile la volonté de clarifier le rôle de l'administration communale dans le cadre des procédures d'acquisition de la nationalité.

2) La procédure de déclaration devient payante et ce afin de permettre aux communes d'amortir le coût de la procédure qui leur incombe. Ensuite, le paiement d'une redevance permet de responsabiliser le demandeur sur sa demande d'acquisition de la nationalité via la procédure de déclaration. De plus il est prévu que le montant ne soit pas prohibitif afin qu'il ne constitue pas un frein à l'accès à la nationalité belge.

3) Désormais, avec cet article dès qu'un avis négatif lui sera communiqué, le demandeur devra choisir entre deux possibilités de recours l'une devant le tribunal de première instance, l'autre devant la Chambre des représentants. S'il ne manifeste pas son choix de recours auprès de l'Officier de l'état civil, endéans le mois, sa demande sera considérée comme caduque.

Cette mesure permet de responsabiliser le demandeur par rapport à la procédure de recours puisque le demandeur doit être proactif en cas d'avis négatif procédures. En effet, elle rompt, en cas de non saisine du tribunal de première instance, l'automatisme du transfert de la demande vers Chambre des

Deel uitmaken van die gemeenschap blijkt uit een geheel van aanwijzingen, zoals:

- betrokken zijn bij het wijkleven;
- het feit dat de kinderen er onderwijs volgen;
- het lidmaatschap van een culturele, sport- of andere vereniging;
- op een positieve wijze bekend zijn bij het gemeentebestuur, de handelaars van de wijk enzovoort;
- een inburgeringstraject voor nieuwkomers (of een soortgelijk traject) hebben gevolgd;
- enzovoort.

Art. 6. Dit artikel past in de rationalisatie van het aantal procedures van nationaliteitsverkrijging.

Art. 7. Artikel 7 beschrijft de procedure die voortaan geldt voor alle in het Wetboek van de Belgische nationaliteit vervatte procedures van verkrijging van de Belgische nationaliteit.

In dat opzicht werden vier aspecten van de thans geldende procedure gewijzigd:

1) De ambtenaar van de burgerlijke stand dient een ontvangstmelding af te leveren zodra hij vaststelt dat alle wettelijk vereiste stukken bij het dossier inzake de verklaring zijn gevoegd. In voorkomend geval zal de ambtenaar van de burgerlijke stand de kandidaat-Belg verzoeken zijn aanvraag te vervolledigen. Aldus loopt de termijn van vier maanden waarover de procureur des Konings beschikt om een advies te verlenen over de al dan niet toekenning van de Belgische nationaliteit vanaf de afgifte van de ontvangstmelding. Vanaf dan zal de ambtenaar van de burgerlijke stand het dossier verzenden aan het bevoegde parket.

Door middel van die procedurewijziging wordt uiting gegeven aan de wens om de rol te verduidelijken van de gemeentelijke administratie in het kader van de procedures van verkrijging van de nationaliteit.

2) De procedure van verklaring van nationaliteit wordt betalend zodat de gemeenten de kosten kunnen dekken die de procedure met zich brengt. Vervolgens wordt de aanvrager door het betalen van een retributie geresponsabiliseerd aangaande zijn aanvraag tot verkrijging van de nationaliteit via de procedure van verklaring. Voorts wordt bepaald dat het bedrag niet te hoog mag zijn zodat het geen hinderpaal vormt voor de toegang tot de Belgische nationaliteit.

3) Dankzij dit artikel zal de aanvrager, zodra hij in kennis wordt gesteld van een negatief advies, een keuze moeten maken tussen twee mogelijkheden van beroep, ofwel voor de rechtbank van eerste aanleg, ofwel bij de Kamer van volksvertegenwoordigers. Als hij zijn keuze niet binnen een maand kenbaar maakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand zal zijn aanvraag vervallen worden geacht.

Die procedure biedt de mogelijkheid de aanvrager te responsabiliseren aangaande de beroepsprocedure, aangezien hij in geval van negatief advies proactief moet handelen. Als de zaak niet aanhangig wordt gemaakt bij de rechtbank van eerste aanleg, wordt de aanvraag immers niet automatisch

représentants. Ce qui permettra, de plus, de désengorger le travail de la commission des Naturalisations de la Chambre.

4) La faculté actuellement offerte aux demandeurs d'introduire leur demande depuis l'étranger est supprimée.

Art. 8. Voir justificatifs de l'article 5.

Art. 9. Voir justificatifs de l'article 5.

Art. 10. Voir justificatifs de l'article 5.

Art. 11. Voir justificatifs de l'article 5.

Art. 12. Tout d'abord cet article propose d'allonger la durée de résidence en Belgique sur base d'un séjour légal de trois à cinq ans.

Cet article propose que la Chambre n'octroie la nationalité belge que dans des cas particuliers et exceptionnels. Avec cet article, la Chambre pourra traiter les demandes directes de nationalité sur base de deux critères: les cas de *doloris causa* et les cas d'*honoris causa*. Il reviendra à la Chambre de décider de l'opportunité de traiter un cas sur base d'un de ces deux critères.

Cette mesure s'inscrit dans la volonté de désengorger le travail de la Chambre.

Art. 13. Cet article concerne la procédure à suivre dans la cadre de la naturalisation. Il doit être lu en lien avec l'article 12 de la présente proposition. Les cinq changements de la procédure concernent le fait que:

1) la demande de naturalisation peut être introduite uniquement auprès de la Chambre des représentants;

2) le demandeur doit motiver sa demande de naturalisation;

3) la Chambre décidera de l'opportunité de traiter ou non une demande et ce, sur base de deux critères: *doloris* ou *honoris causa*;

4) la possibilité d'introduire une demande depuis l'étranger a été supprimée;

5) la règle d'assimilation de résidence fondée sur les attaches véritables a été supprimée.

Art. 14. Cet article complète le § 1er, 2°, de l'article 22 CNB en posant que la déclaration de renonciation de l'intéressé n'aura effet qu'au jour où celui aura acquis ou recouvré l'autre nationalité.

Ce faisant le projet remédie à la situation inconfortable dans laquelle se trouvent actuellement certains ressortissants belges qui souhaitent acquérir la nationalité d'un État dont

overgezonden naar de Kamer van volksvertegenwoordigers. Een en ander zal bovendien de mogelijkheid bieden de werklust van de Kamercommissie voor de Naturalisaties te verminderen.

4) De voor de vreemdelingen thans bestaande mogelijkheid om hun aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, wordt afgeschaft.

Art. 8. Zie de verantwoording van artikel 5.

Art. 9. Zie de verantwoording van artikel 5.

Art. 10. Zie de verantwoording van artikel 5.

Art. 11. Zie de verantwoording van artikel 5.

Art. 12. Dit artikel beoogt in de eerste plaats de verblijfsduur in België op grond van een wettelijk verblijf te verlengen van drie naar vijf jaar.

Dit artikel stelt voor dat de Kamer de Belgische nationaliteit alleen in bijzondere en uitzonderlijke gevallen verleent. Dankzij dit artikel zal de Kamer de rechtstreekse aanvragen tot verkrijging van de nationaliteit op grond van twee criteria kunnen behandelen: de gevallen van *doloris causa* en de gevallen van *honoris causa*. De Kamer zal moeten uitmaken op grond van welk van de twee criteria een geval moet worden behandeld.

Die maatregel beantwoordt aan het streven de werklust van de Kamer te verminderen.

Art. 13. Dit artikel heeft betrekking op de procedure die moet worden gevolgd in het kader van de naturalisatie. Het moet samen worden gelezen met artikel 12. De vijf wijzigingen van de procedure slaan op het volgende:

1) de naturalisatieaanvraag kan alleen bij de Kamer van volksvertegenwoordigers worden ingediend;

2) de aanvrager moet zijn naturalisatieaanvraag met redenen omkleeden;

3) de Kamer beslist op grond van twee criteria, met name *doloris causa* of *honoris causa*, of een aanvraag al dan niet moet worden behandeld;

4) de mogelijkheid om vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen, wordt afgeschaft;

5) de regel van de gelijkstelling van het verblijf op grond van werkelijke banden wordt opgeheven.

Art. 14. Dit artikel vult § 1, 2°, van artikel 22 WBN aan door te stellen dat de afstandsverklaring van de betrokkene slechts gevolg zal hebben vanaf de dag dat hij de andere nationaliteit heeft verkregen of herkrege.

Daardoor verhelpt het amendement de moeilijke situatie waarin bepaalde Belgische onderdanen zich thans bevinden als zij de nationaliteit wensen te verkrijgen van een Staat

la législation subordonne l'acquisition de la nationalité à la renonciation préalable de la nationalité d'origine.

En effet, depuis la suppression de l'interdiction de la pluralité de nationalité, les Belges qui souhaitent acquérir la nationalité de ces États doivent obligatoirement recourir à la procédure de renonciation prévue par l'actuel article 22 CNB. Or, en l'état actuel des textes, la déclaration de renonciation est impossible pour les personnes possédant uniquement la nationalité belge puisqu'elle aurait pour conséquence de les rendre apatrides.

Face à ce constat, le présent projet ouvre également la procédure de renonciation à la catégorie des ressortissants uniquement de nationalité belge afin de leur permettre de répondre aux conditions d'accès à la nationalité des États concernés tout en prévoyant que la perte de la nationalité belge résultant de ladite renonciation ne deviendra effective qu'au jour de l'acquisition ou du recouvrement de l'autre nationalité. À noter qu'il s'agit là d'une dérogation au principe général selon lequel la déclaration de renonciation n'a d'effet qu'au jour où elle est reçue par l'officier de l'état civil.

2. Ensuite, cet article 10 abroge le point 5° de l'article 22, § 1er, du CNB.

Dans sa forme actuelle, l'article 22, § 1er, 5°, du CNB subordonne le maintien de la nationalité belge dans le chef de Belges nés à l'étranger, ayant eu leur résidence principale et continue de dix-huit à vingt-huit ans, à la souscription d'une déclaration spéciale de conservation de cette nationalité avant leur vingt-huitième anniversaire. L'article 22, § 3, CNB rend toutefois inapplicable la perte de nationalité si l'intéressé devait par l'effet de cette perte devenir apatride. En d'autres termes, l'article 22, § 1er, 5°, du CNB ne trouve à s'appliquer qu'aux personnes possédant au moins deux nationalités.

Consécutivement à la suppression de l'interdiction de la double nationalité en cas d'acquisition volontaire d'une nationalité étrangère par un ressortissant belge lors de la précédente législation, force est de constater que le maintien de l'article 22, § 1er, 5°, CNB tel que précédemment explicité ne cadre plus avec l'esprit de la modification intervenue.

Enfin, cet article rectifie une erreur fondamentale de formulation figurant à l'article 22, § 4, du CNB. En effet, la version néerlandaise du texte stipule que les déclarations prévues au § 1er, 2° et 5°, doivent être faites devant l'officier de l'état civil de la résidence principale du *"belanghebbende"* (= l'intéressé) alors que la version française fait référence au *"déclarant"*.

Cette discordance entre deux textes en principe identiques a posé de sérieuses difficultés pour un parent belge résidant en Belgique qui souhaite effectuer une déclaration attributive de la nationalité belge fondée sur l'article 8, b), CNB en faveur de son enfant, né et résidant à l'étranger: certaines

waarvan de wetgeving de verkrijging van de nationaliteit afhankelijk maakt van de voorafgaandelijke afstand van de oorspronkelijke nationaliteit.

Sinds de opheffing van het verbod op de meervoudige nationaliteit moeten de Belgen die de nationaliteit van die landen wensen te verkrijgen namelijk verplicht gebruik maken van de procedure van afstand waarin is voorzien in het huidige artikel 22 WBN. Welnu, op grond van de huidige teksten is de afstandsverklaring onmogelijk voor de personen die enkel de Belgische nationaliteit bezitten want zij zouden daardoor staatloos worden.

Op grond van deze vaststelling stelt dit amendement de procedure van afstandsverklaring eveneens open voor de categorie van onderdanen die alleen de Belgische nationaliteit hebben, zodat zij kunnen voldoen aan de voorwaarden inzake de toekenning van de nationaliteit van de betrokken landen. Tegelijk wordt evenwel bepaald dat het verlies van de Belgische nationaliteit ingevolge de genoemde afstand slechts effectief zal worden op de dag van de verkrijging of her verkrijging van de andere nationaliteit. Op te merken valt dat het hier gaat om een uitzondering op het algemene principe dat de afstandsverklaring pas gevolg heeft op de dag dat zij door de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt ontvangen.

Vervolgens heft dit artikel punt 5° van artikel 22, § 1, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit op.

In zijn huidige formulering maakt artikel 22, § 1, 5°, WBN het behoud van de Belgische nationaliteit in hoofde van de in het buitenland geboren Belgen die van hun achttien tot hun achtentwintig jaar ononderbroken hun hoofdverblijfplaats in het buitenland hebben gehad, afhankelijk van het onderschrijven vóór hun achtentwintigste verjaardag van een bijzondere verklaring tot behoud van deze nationaliteit. Artikel 22, § 3, WBN maakt het verlies van de nationaliteit echter onmogelijk indien de betrokkene door dat verlies staatloos zou worden. Anders gezegd, artikel 22, § 1, 5°, WBN is slechts van toepassing op personen die minstens twee nationaliteiten bezitten.

Ingevolge de onder de vorige zittingsperiode doorgevoerde afschaffing van het verbod op de dubbele nationaliteit in geval van vrijwillige verwerving van een vreemde nationaliteit door een Belgische onderdaan, moet worden geconstateerd dat het behoud van artikel 22, § 1, 5°, WBN zoals hierboven werd uiteengezet niet langer overeenstemt met de geest van de doorgevoerde wetswijziging.

Tot slot verbetert dit artikel een fundamentele vergissing van woordkeuze in artikel 22, § 4, WBN. De Nederlandse tekst bepaalt immers dat de verklaringen bedoeld in § 1, 2° en 5°, moeten worden afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de hoofdverblijfplaats van de *"belanghebbende"*, terwijl in de Franse tekst sprake is van *"le déclarant"*; dat begrip wordt dus vervangen door *"l'intéressé"*.

Dit gebrek aan overeenstemming tussen twee in principe identieke teksten heeft ernstige problemen veroorzaakt voor een in België verblijvende Belgische ouder die een verklaring tot toekenning van de Belgische nationaliteit op grond van artikel 8, b), WBN wil afleggen ten gunste van zijn in het

administrations communales belges refusent de recevoir la déclaration au motif que seule la résidence principale de "l'intéressé", à savoir l'enfant qui se trouve à l'étranger, doit être prise en considération contraignant le parent à se déplacer à l'étranger parfois inutilement si l'autorité diplomatique belge soulève également son incompétence sur la base de la version française du texte prévoyant la réception de la déclaration au lieu de résidence du déclarant, soit en Belgique.

Afin de mettre un terme à ce cercle vicieux, l'article 22, § 4, du CNB a été modifié afin d'offrir à l'auteur belge la possibilité d'effectuer la déclaration attributive de nationalité en faveur de son enfant soit devant l'officier de l'état civil de son lieu de résidence (en Belgique) soit au poste diplomatique belge de résidence de son enfant.

Art. 15. L'article 15 ouvre le champ d'application de l'article 23, § 1er, du CNB à trois nouvelles situations particulières:

1° l'article 11 rétablit dans une nouvelle rédaction le point 2° du § 1er de l'article 23 CNB en offrant aux juges la possibilité de se prononcer sur la déchéance de la nationalité belge à l'encontre de personnes condamnées, à l'étranger sur la base d'une liste d'infractions précises limitativement énumérées dans cette même disposition. Le domaine d'application de la déchéance s'étend aux crimes contre le Roi et le gouvernement, aux crimes contre la sûreté de l'État, aux crimes de guerre et aux violations graves du droit international humanitaires, aux infractions terroristes, aux menaces d'attentat à l'encontre des personnes ou de biens, à la traite des êtres humains, aux vols et extorsions en matière nucléaire. Ces infractions, d'une extrême gravité, justifient que l'on puisse mettre en œuvre une mesure aussi sévère et radicale que la déchéance de la nationalité belge;

2° le point 3° du § 1er de l'article 23 CNB prévoit la possibilité de déchoir de la nationalité belge les personnes condamnées à l'étranger pour des faits infractionnels dont la commission a été incontestablement facilitée par la possession de la nationalité belge;

3° le point 4° du § 1er de l'article 23 CNB s'inscrit dans le contexte plus particulier de la lutte contre les mariages de complaisance: désormais, toute personne ayant acquis la nationalité belge sur la base d'un tel mariage pourra être également frappée de déchéance.

Il est important de souligner que la déchéance n'a aucun effet sur la nationalité de l'épouse et des enfants de l'intéressé.

L'extension de la procédure de déchéance aux trois situations susvisées s'accompagne de deux modalités importantes:

buitenland geboren en daar verblijvend kind: sommige Belgische gemeentelijke administraties weigeren de verklaring in ontvangst te nemen en beroepen zich daarvoor op het feit dat alleen de hoofdverblijfplaats van de "belanghebbende", te weten het kind dat in het buitenland verblijft, in aanmerking mag worden genomen, zodat de ouder verplicht is zich naar het buitenland te begeven, soms onverrichter zake indien de Belgische diplomatieke overheid haar onbevoegdheid opwerpt op grond van de Franse tekst, die voorziet in het in ontvangst nemen van de verklaring in de hoofdverblijfplaats van de verklaarder, *in casu* dus in België.

Om deze vicieuze cirkel te doorbreken, wordt voorgesteld artikel 22, § 4, WBN te wijzigen, teneinde aan de Belgische ouder de mogelijkheid te bieden de verklaring tot toekenning van de nationaliteit ten gunste van zijn kind af te leggen ofwel voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn verblijfplaats (in België), ofwel bij de Belgische diplomatieke post van de verblijfplaats van zijn kind.

Art. 15. Dit artikel breidt het toepassingsgebied van artikel 23, § 1, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit uit tot drie nieuwe bijzondere situaties:

1° artikel 15 herstelt artikel 23, § 1, 2°, WBN in een nieuwe redactie door aan de rechters de mogelijkheid te bieden zich uit te spreken over de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit ten aanzien van personen die in het buitenland veroordeeld werden, en dit op basis van een lijst van misdrijven die limitatief zijn omschreven in dezelfde bepaling. Het toepassingsgebied van de vervallenverklaring strekt zich uit tot misdaden tegen de Koning en de regering, misdaden tegen de veiligheid van de Staat, oorlogsmisdaden en ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, terroristische misdrijven, bedreigingen met het plegen van aanslagen op personen en goederen, mensenhandel, diefstal en afpersing inzake kernmateriaal. Deze uiterst zware misdrijven verantwoorden dat men kan voorzien in een zo strenge en radicale maatregel die de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit is;

2° artikel 23, § 1, 3°, WBN voorziet in de mogelijkheid de Belgische nationaliteit vervallen te verklaren van de personen die in het buitenland werden veroordeeld voor misdrijven waarvan de uitvoering manifest werd vergemakkelijkt door het bezit van de Belgische nationaliteit;

3° artikel 23, § 1, 4°, WBN past in de meer bijzondere context van de strijd tegen de schijnhuwelijken: voortaan zal iedereen die de Belgische nationaliteit heeft verworven op basis van een schijnhuwelijk eveneens van die nationaliteit vervallen kunnen worden verklaard.

Het is belangrijk te onderstrepen dat de vervallenverklaring geen enkel gevolg heeft voor de nationaliteit van de echtgenote en de kinderen van betrokkene.

De uitbreiding van de procedure van vervallenverklaring tot de drie voornoemde situaties gaat gepaard met twee belangrijke nadere voorwaarden:

— premièrement, la déchéance ne peut être prononcée à l'égard des personnes condamnées à une peine d'emprisonnement d'au moins cinq ans sans sursis pour les faits infractionnels prévus aux points 2° et 3°;

— deuxièmement, l'action en déchéance est limitée dans le temps: les faits infractionnels limitativement énumérés au point 2° de l'article 23 CNB doivent impérativement avoir été commis dans un délai de dix ans à compter de la date d'obtention de la nationalité belge à l'exception toutefois des infractions visées aux articles 136*bis*, 136*ter* et 136*quater* du Code pénal compte tenu de l'imprescriptibilité des infractions visées par les dispositions précitées. À noter que pour les situations visées aux points 2° et 3°, le délai endéans lequel l'infraction doit s'être produite est de cinq ans.

Un nouvel paragraphe 1er*bis* — inséré par l'article en projet — vise à attirer l'attention du juge sur l'éventualité d'une apatridie dans le chef de l'intéressé en cas de déchéance de la nationalité belge. Dans cette situation, Le juge ne pourra pas déchoir l'intéressé de la nationalité belge

Enfin, il semble utile de rappeler qu'une condamnation étrangère ne donnera jamais lieu à une déchéance de la nationalité belge:

— s'il appert que celle-ci n'est pas conforme aux exigences d'un procès équitable prévu à l'article 6 de la Convention européenne des droits de l'homme;

— s'il existe de sérieuses raisons de croire que l'intéressé a été condamné du fait de sa race, de sa religion, de nationalité ou de ses opinions politiques;

— s'il existe des risques sérieux que la personne condamnée ait été soumise à la torture ou à des peines ou traitements inhumains et dégradants.

Art. 16. L'article 16 introduit un nouvel article 23/1 dans le Code de la nationalité belge en vue de fonder la compétence des juridictions pénales du fond en matière de déchéance de la nationalité belge selon des modalités similaires à celles prévues aux points 2° et 3° de l'article 23, § 1er, du Code. Dans ce contexte précis, la déchéance devient une peine accessoire et facultative.

Art. 17. L'article 17 modifie l'alinéa 2 de l'article 24 CNB pour supprimer la marge d'appréciation actuellement laissée au procureur du Roi de ne pas émettre d'avis négatif dans l'hypothèse où le déclarant ne résiderait pas à titre principal en Belgique pendant les douze mois précédant sa déclaration. Le présent projet érige par conséquent l'exigence d'une résidence préalable de douze mois sur le territoire belge en condition absolue.

Art. 18. L'article 18 s'adresse particulièrement aux personnes ayant perdu la nationalité belge sur la base de l'article 22, § 1er, 1° et 5°, CNB et qui, parce qu'elles vivent à l'étranger,

— ten eerste kan de vervallenverklaring slechts worden uitgesproken ten aanzien van de personen die werden veroordeeld tot gevangenisstraf van minstens vijf jaar zonder uitsluit voor de misdrijven, als bedoeld in het 2° en het 3°;

— ten tweede is de uitoefening van de vordering tot vervallenverklaring beperkt in de tijd: de in artikel 23, § 1, 2°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit limitatief opgesomde misdrijven moeten noodzakelijkerwijze zijn gepleegd binnen een termijn van tien jaar, te rekenen van de datum van verkrijging van de Belgische nationaliteit, met uitzondering evenwel van de misdrijven als bedoeld in de artikelen 136*bis*, 136*ter* en 136*quater* van het Strafwetboek, rekening houdend met de niet-verjaarbaarheid van die misdrijven. In de gevallen als bedoeld in het 2° en het 3° moet het misdrijf zijn gepleegd binnen een termijn van vijf jaar.

Via het voorgestelde artikel wordt een (nieuwe) § 1/1 ingevoegd, teneinde de rechter erop attent te maken dat de persoon van wie de Belgische nationaliteit vervallen wordt verklaard, staatloos kan worden. In dat geval mag de rechter de belanghebbende zijn nationaliteit niet ontnemen.

Tot slot lijkt het nuttig eraan te herinneren dat een buitenlandse veroordeling nooit aanleiding kan geven tot een vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit:

— als blijkt dat ze niet overeenstemt met de vereisten van een billijk proces, zoals bepaald bij artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

— als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de belanghebbende werd veroordeeld op grond van zijn ras, zijn geloof, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging;

— als er ernstige aanwijzingen zijn dat de veroordeelde werd onderworpen aan foltering of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Art. 16. Dit artikel behelst de invoeging van een nieuw artikel 23/1 in het Wetboek van de Belgische nationaliteit, teneinde een grondslag te geven aan de bevoegdheid van de strafrechtbanken inzake vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit, volgens nadere voorwaarden die te vergelijken zijn met die als bedoeld in artikel 23, § 1, 2° en 3°, van het Wetboek. In die specifieke context is de vervallenverklaring opgevat als een facultatieve bijkomende straf.

Art. 17. Dit artikel strekt tot wijziging van artikel 24, tweede lid, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, teneinde de beoordelingsruimte weg te werken waarover de procureur des Konings thans beschikt om geen negatief advies uit te brengen, ingeval de belanghebbende niet hoofdzakelijk in België zou hebben verbleven gedurende de twaalf maanden die zijn verklaring voorafgaat. Dit amendement voorziet derhalve in de absolute voorwaarde dat de belanghebbende twaalf maanden vooraf op het Belgische grondgebied moet hebben verbleven.

Art. 18. Dit artikel geldt in het bijzonder voor de personen die de Belgische nationaliteit hebben verloren op grond van artikel 22, § 1, 1° en 5°, van het Wetboek van de Belgische

seront, suite aux modifications apportées à l'article 24 du Code par l'article 14 en projet, privées de la faculté d'introduire leur déclaration depuis l'étranger.

Afin de ne pas pénaliser des personnes ayant perdu la nationalité belge sur la base de dispositions entre-temps abrogées (ou en voie de l'être par le présent projet) en raison de leur caractère jugé obsolète, il a été estimé opportun de leur offrir la faculté — limitée à deux ans — de recouvrer cette nationalité sur la base de la version actuellement applicable de l'article 24.

Art. 19. Cette disposition ne nécessite pas de commentaires particuliers.

Art. 20. Cet article insère une disposition transitoire selon laquelle les demandes et les déclarations introduites avant l'entrée en vigueur de la présente loi restent soumises aux anciennes dispositions applicables.

Rachid MADRANE (PS)
Thierry GIET (PS)
Valérie DÉOM (PS)
Özlem ÖZEN (PS)
Karine LALIEUX (PS)
André FRÉDÉRIC (PS)
Linda MUSIN (PS)
Julie FERNANDEZ FERNANDEZ (PS)

nationaliteit, en die, omdat zij in het buitenland leven, ingevolge de wijzigingen die bij het voorgestelde artikel 14 worden aangebracht aan artikel 24 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, niet over de mogelijkheid beschikken hun verklaring vanuit het buitenland af te leggen.

Teneinde de personen niet te benadelen die de Belgische nationaliteit hebben verloren op grond van inmiddels opgeheven bepalingen (dan wel van bepalingen die door dit amendement zullen worden opgeheven), omdat die bepalingen als achterhaald worden beschouwd, werd het nuttig geacht die personen de — tot twee jaar beperkte — mogelijkheid te bieden deze nationaliteit opnieuw te verwerven op grond van het vigerende artikel 24.

Art. 19. Deze bepaling behoeft geen specifieke commentaar.

Art. 20. Dit artikel stelt een overgangsbepaling in, waardoor de aanvragen en de verklaringen die werden ingediend vóór de inwerkingtreding van de in uitzicht gestelde wet, onderworpen blijven aan de tot dan vigerende bepalingen.